

**De jury bestaat deze maand uit onderstaande leden van Transijssel.
Angel Pinxten, Cora Sens, Annet Herkert, Wim Geerts**

Gedeelde foto vd maand november Fotograaf Fred Bervoets

Een mooi rustig beeld, met krachtig zwartwit. Een mooie dramatische wolkenlucht, een strand met duinen en een vuurtoren. Alles staat op de goede plek en werkte samen om een mooie sfeervolle plaat te maken. De zwarte rand kadert het nog eens lekker in. Ja deze fotograaf weet hoe hij de beeldelementen en beeldbewerking goed kan gebruiken.

Vuurtoren op de landtong. Mooi plaatje, maar niet zo verrassend. Misschien dat er iets meer spanning in de foto zou kunnen komen als de vuurtoren niet zo centraal was geplaatst. De foto heeft, op mijn scherm, veel ruis en dat zou n.m.m. niet hoeven bij dit beeld.

Dreigende lichten aan zee met als centraal punt de vuurtoren. Een veilig baken aan de kust voor de schippers op zee. Zo staat hij er ook op. Met de horizon wat lager is er veel aandacht voor de lucht. De dam in zee breekt niet alleen de golven maar ook dit beeld. Sterk weergegeven.

Een grauwe, grijze dag in monochroom. Structuren die aan het grauwe proberen te ontsnappen. De blikvanger nagenoeg centraal. Natuurlijk zijn dit de 'plaatjes' die het altijd best wel doen. Het is zelfs prettig om er naar te kijken. Om je hoofd leeg te maken loop je langs de zee, het strand knerpt zo lekker, de wind schuurt zo fijn. Trek je kraag omhoog en geniet. Een fijne plaat waar de tonale waarden versterkend werken.

Misschien is deze foto ook wel op dat zelfde Waddeneiland gemaakt. Die weidsheid van het strand, met hier een vuurtoren op het duin. De lucht is vol wolken en beweging. Die vuurtoren is het belangrijkste en krachtigste element in de foto. De wolken, de jacht, de vuurtoren vormen samen de foto. De vuurtoren staat ongeveer in het midden van de foto, daar heeft de fotograaf bewust voor gekozen. Hij stuurt onze blik naar boven naar die lucht. De foto is minimalistisch maar door die drukke lucht ook weer niet. Het lege strand, geen mens te bekennen. Er is slecht weer op komst, wellicht is het ook wat later op de dag, iedereen is naar huis, maar de fotograaf, die bleef en wachtte op het goede moment om dit beeld te kunnen maken.

Gedeelde foto vd maand november Fotograaf Fred Bervoets

Waarom zitten die mensen op het verlaten strand met die donkere lucht waar vast en zeker een hele boel regen uit gaat vallen. Of misschien is de bui al geweest en hebben ze in het tentje kunnen schuilen. Het geheel ziet er desolaat uit. Dat vlaggetje op het tentje intrigeert me, waarom zou je dat er op willen plaatsten als eigenlijk niemand je ziet. Waar ik voor mezelf niet helemaal uit ben is of ik de mensen in verhouding te klein vind in het geheel of dat het juist het nietige van de mensen op dat verlaten strand en de hoeveelheid dreigende lucht versterkt wordt doordat ze zo klein in de foto zijn.

Een stil beeld van een strand met een dreigende lucht. Een paar mensen op het strand trekken de aandacht van de kijker, hoe klein ze ook zijn. Het is een mooi contrast tussen het vrijwel vlakke zand en de tekening en de beweging in de lucht. Waar de lucht het water raakt, zie we een strakke lijn. Geen soepele overgang.

In het weinige schuilt het vele. Leeg, leger, op z'n leegst. Een fotobeeld waarop dit van toepassing is. De maker heeft begrepen dat leeg een betrekkelijk begrip is. Dan komt het op verhoudingen, op plaatsing der dingen. dat is hier ok. De kleurtinten is een cadeautje van het moment. Goed belicht, dat is dan een must. Het grote extra is het nietige tafereel van de strandgast. Eigenlijk is dit een fotobeeld dat weergeeft dat die simpelheid alleen maar goed kan zijn als alles klopt. En dat doet het.

Een dramatische lucht in combinatie met een verlaten strand. Echt een Nederlands strand is het. Het is een groot vlak strand, misschien wel op een Waddeneiland. Die uitgestrektheid vind je alleen maar daar. En dan het derde kleine maar stevige accent op de foto, de Duitse badgasten die hun territorium aangeven met hun Duitse vlag. Het is best hilarisch deze territoriumdwang op een volstrekt verlaten strand. De fotograaf heeft het goed in beeld gebracht. De boodschap komt luid en duidelijk over.

Fotograaf Carin van Eck

Herfst is een prachtig seizoen voor mist foto's! Dus de fotografen onder ons, die ook van vroeg opstaan houden zijn dan op pad. De bomen zijn nog volop in blad, maar de zomer loopt echt op zijn eind.

Op dit mooie zachte grijzige beeld, kun je goed zien wat mist met een landschapsfoto doet.

Het wordt een poëtisch, teer, zacht, verstillend en dromerig beeld. Het kanaal geeft nog een mooie weerspiegeling als cadeautje erbij.

Chapeau voor deze fotograaf, die dit heeft vastgelegd. Er straalt rust uit dit beeld, de paarden geven de kijker nog een extra accentje mee.

Zwart/beeld met bomen in de mist.

De fotograaf trekt de kijker onmiddellijk in de foto met de weglappende lijn van het water. Mist is altijd een artistiek beeld en een geliefd onderwerp voor fotografen. De voorgrond helder en naar achteren bepaalt de mist het zicht. Goede opbouw van de compositie geeft een rustig beeld. Het water is stil en de zon vecht voor een plekje. Dat zijn de mooiste momenten.

Landschap in de ochtendnevel. De 'witte wieven' trekken langzamerhand op. Je voelt de stilte en de rust als je hiernaar kijkt en je wordt meegenomen de diepte in, naar de horizon.

'Tussen scherp en onscherp' is de titel van een heel interessant boekje over fotografie van lang, lang geleden. Maar nog steeds actueel. Want dit is geen tijdsbeeld, het is de tijd die je hier ziet.

De eeuwige rust die een mistig landschap uitstraalt. Dat was duizenden jaren gelden net zoals nu. Die sfeer vraagt camera beheersing. Is hier ok. Vraagt een mooie grijstinten verdeling. Is hier ok. Vraagt een mooie scherp-onscherp verhouding. Is hier ok. We zien 'eindelooze tijd' en dat is fijn.

Aan het einde van de zomer zie je dit, 's morgens vroeg. De dampige sfeer geeft de foto iets poëtisch, dromerig. Het is een kanaal, misschien wel het Overijssels kanaal met weilanden aan beide zijden. De spiegelingen in het water zijn hier de cadeautjes, het verdubbelt de beelden van de bomen. Het beeld zelf is rustig en meditatief bijna. Er zijn geen mensen te bekennen, wel twee paarden. Er is genoeg te zien in de foto, de zwart-wit omzetting geeft het nog meer rust denk ik. Ik probeer me de kleurenfoto voor te stellen, dan is er erg veel groen. De fotograaf heeft bewust de horizon in het midden gelegd zodat we van het land en de lucht kunnen genieten. De foto is zo mooi in balans.

Fotograaf Hans Winkels

Zwart/wit beeld met een vrouw met hondje die naar een poster kijkt. Het liggende hondje geeft aan dat de dame er al enige tijd staat. Dat is ook gelijk het element dat de spanningsboog in de foto geeft. Een indringend beeld, mede door de tekst op de poster. Het raakt de dame, zo te zien. Een mooie stilte zit er in het beeld, goed gezien. Compositie is goed in evenwicht.

Zwart-wit straatportret. De vrouw kijkt naar de poster en neemt de tijd om het helemaal te lezen, tenminste dat maak ik op uit het feit dat de hond demonstratief is gaan liggen en zich heeft afgewend. Bij deze foto is een heel verhaal te bedenken; waarom leest zij het helemaal, kent ze iemand die met depressies te maken heeft, of misschien heeft ze daar zelf last van, zal ze nog gebruik gaan maken van de QR-code, waar was ze naar toe op weg of waar kwam ze vandaan, want wat heeft ze in haar rechterhand. Jammer van de voeten onder het bord, maar dat heb je niet altijd voor het kiezen bij een straatmoment.

Er is veel te zien. Er is een complex verhaal dat de maker hier aantreft en dat hij ons mee wil geven. Ga maar door het beeld, schrijf elk detail maar op. Heb je weinig opgeschreven dan heb je misschien niet goed gekeken of je moet nog maar eens op 'kijk-cursus'. Heb je alles opgeschreven, dan is het boek vol als je daar ook nog eens de 'betekenis' daaraan koppelt. Voor de maker van dit fotobeeld was het 'het' moment om de foto te maken. Misschien was het voor de niet-fotograaf een situatie waar je aan voor bij loopt. Boeit deze foto? Aan wie van de twee vraag je dit?

Een moderne woonwijk, een bord met een foto, deze borden zag ik op Breda Foto. De vrouw met het hondje. Dat is wat ik zie op de eerste blik. Maar dan kijk je nog eens beter. Eerst naar de foto op dat bord, grappig het lijkt of die man onder zijn kuif jouw als kijker echt ook aankijkt. Dan de vrouw die de foto aandachtig bekijkt en dan last but not least nog het hondje dat lekker eigenwijs de straat inkijkt afgewend van de foto. Ja deze foto gaat over kijken en wegstijgen. Ik vind de zwart-wit omzetting ook goed gedaan, rustig en natuurlijk. Het cadeautje zijn dan ook nog die voetjes die onder de foto op het trottoir te zien zijn. Goede straatfoto is dit.